

Οὐλα σὶ τὰ 'δουζ' ἢ θιός, οὐλα μὶ τοῦ γουδύλι,
μάτια γλαρά, φρούδια σγουρά κι κουραλλέβ' ἀχείλι
Μάδυτ. || Ποίημ.

Καὶ τὰ γλαρά τὰ μάτια των ἐχόρταιναν ρουσφέτια
Γ. Σουρῆς, ἐνθ' ἄν. β) 'Επὶ ὀφθαλμοῦ, ὁ ἐφυγρος, ὁ ἔχων
ἐκφρασιν γλυκεῖαν, ἡδυπαθῆ Πελοπν. (Γαργαλ. Ξεχώρ.)—
Ν. Πολίτ., 'Εκλογ., 146, 22 — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Τί σέ
ξελόγιασε ἀποδαύτονε, τὰ γλαρά του μάτια; Ξεχώρ. || 'Ἀσμ.

Πῶχει τὰ μάτια τὰ γλαρά, τὸ γέλιο ζαχαρένιο
Ν. Πολίτ., ἐνθ' ἄν. γ) 'Επὶ ὀφθαλμοῦ, ὁ μέγας, ὁ ὠραῖος,
ὁ ἀμυγδαλωτὸς Πελοπν. ('Ερμιόν.) Στερελλ. (Γραν.): "Εχ'
κάτ' μάτια γλαρά γλαρά Γραν. || 'Ἀσμ.

Μὲ τὰ γλαρά τὰ μάτια σου, μικρή μου βοσκοπούλα,
μοῦ πήρες τὴν καρδούλα
Γραν.

γλαροσπηλιὰ ἢ, Α. Μαυμέλ., Σκοπ. 61 — Λεξ.
Βλαστ.

'Εκ τῶν οὐσ. γ λ ἄ ρ ο ς καὶ σ π η λ ι ἄ.
Σπήλαιον εἰς τὸ ὁποῖον συχνάζουν, διαμένουν γλάροι ἐνθ'
ἀν.: Ποίημ.

Τοὺς βράχους, τὶς γλαροσπηλιές, τὴ γῆς ποὺ ἤμερη θάλ-
λει
κι ἀμάραντη ἢ ἀρχαία ἐλιά, τ' ἄσωτα φάρια...
Α. Μαυμέλ., ἐνθ' ἄν.

γλαρούδι τό, Θράκ.
'Εκ τοῦ οὐσ. γ λ ἄ ρ ο ς καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ο ὑ δ ι.
Τὸ νεογνὸν τοῦ γλάρου.
'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλαρούδης Μακεδ. (Θεσ-
σαλον.)

γλαροφωλιά ἢ, Ν. 'Εστ. 27 (1940), 465.
'Εκ τῶν οὐσ. γ λ ἄ ρ ο ς καὶ φ ω λ ι ἄ.
'Η φωλεὰ τοῦ γλάρου: Ποίημ.
Ποῦ βιάστηκες νὰ κοιμηθῆς, προτοῦ νὰ σέ γνωρίσω,
σὲ μιὰ τραχεῖα γλαροσπηλιὰ καταμεσῆς τοῦ Αἰγαίου;

γλάρωμα τό, πολλαχ.
'Εκ τοῦ ρ. γ λ α ρ ὠ ν ω.
1) 'Υγρασία, κατάστασις ὑγρότητος Εὐβ. (Κάρυστ. Κουρ.)
2) 'Η τάσις πρὸς ὕπνον ἐνιαχ. 3) 'Η κατάστασις τοῦ ἐλαφρῶς
κοιμωμένου σύνθηθ.: "Ημουνι πάνω 'ς τὸ γλάρωμα καὶ μὲ
τὴ φασαρία ξύπνησα Πελοπν. (Κυνουρ.) Συνών. ἀ π ο κ ἄ
ρ ω μ α, γ λ ἄ ρ α. 4) 'Η ἡδυπάθεια, ἡ δι' ἡμικλειστων ὀ-
φθαλμῶν ἐκφραζομένη Γ. Ξενοπ., Θέατρ., Β', 143 Μ. Τσιρι-
μῶκ., 'Εκ βαθ., 62: Γέλια, λιγώματα, γλαρώματα, νάζια μὲ
δαύτη... μπροστὰ 'ς τὴ γυναῖκα σου Γ. Ξενοπ., ἐνθ' ἄν. ||
Ποίημ.

'Αλάλητο τὸ ἐρωτικὸ μεθύσι
τοῦ πόθου ἀπόσταμο, ἀποκάρωμα
σέρνει 'ς τὰ μάτια σου τὸ γλάρωμα
Μ. Τσιριμῶκ., ἐνθ' ἄν. 5) Εἰς τὸν πληθ., ἡ προσποίησης, ἡ
πανουργία Λεξ. Δημητρ.: "Ἄσε τὰ γλαρώματα. Συνών. φρ.
'Ἄσε τὰ λιγώματα.

γλαρώνω ἢ, Θήρ. (Οἶα).
'Εκ τοῦ οὐσ. γ λ ἄ ρ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ῶ ν α.
'Ο θῆλυς γλάρος.

γλαρώνάκι τό, Γ. Παρλαπ., Μεταναστ. φυτ. καὶ ζώων,
112 Χ. Χατζησαρ. — Α. Κανέλλ., Κατάλ. πτην. 'Ελλάδ.,
Βουνό (1947-1948), 150.

'Υποκορ. τοῦ οὐσ. γ λ α ρ ὠ ν ι διὰ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ά κ ι.

Τὸ πτηνὸν Δρεπανίς ἢ λευκομέτωπος (Sterna albifrons)
τῆς οἰκογ. τῶν Λαριδῶν (Laridae).

γλαρώνι τό, σύνθηθ. γλαρών' Σάμ. Στερελλ. (Σπάρτ. κ.ά.)
γλαρούνη 'Ερεικ. Ζάκ. Πελοπν. (Γαργαλ. Παιδεμέν. κ.ά.)
γλαρώνι 'Ιθάκ. Κέρκ. γλαρούνη Κέρκ.

'Εκ τοῦ οὐσ. γ λ ἄ ρ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ὠ ν ι,
περὶ τῆς ὁπ. βλ. Φ. Κουκουλ. εἰς Byz. Zeitschr. 26 (1926),
325.

1) Τὸ πτηνὸν Λάρος ὁ ἀργυρόχρους (Larus argentatus)
τῆς οἰκογ. τῶν Λαριδῶν (Laridae) σύνθηθ.: Τὰ γλαρώ-
νια βγαίν'ν 'ς τὴν ξηρὰ κι πιτᾶνι κι φουνάζ'ν Στερελλ.
(Σπάρτ.) Τὰ γλαρώνια χτίζουν τότε τὶς φωλιές τους Ν.
Πολίτ., Πραχδ. 1, 181 || Παροιμ. φρ. Λάγασ'ν ἱκετὸς τοῦ
γλαρών' κι γέν'νι ἀσπρουμούστακους (δι' αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι
λευκαίνονται προῶπως) Στερελλ. (Σπάρτ.) || Ποίημ.

Σὰν τὸ γλαρώνι μέσα μου φτερούγιαζεν
ἀδέσποτη ἢ ψυχὴ μου νὰ πετάξῃ
Σ. Σκίπ., 'Απέθαντ., 27.

Τὰ ὄνειρά μου λευκὰ σὰν τὰ γλαρώνια
πετοῦσαν γύρ' ὀλόγυρα μὲ χάρη
Μ. Τσιριμῶκ., 'Ὀρες δειλιν., 61. 2) Τὸ μικρὸν τοῦ γλά-
ρου, τὸ γλαρόπουλον ἐνιαχ.: Τὰ μικρὰ τοῦ γλάρου, τὰ
γλαρώνια, εἶναι πιὸ σκοῦρα ἀπὸ τοὺς μεγάλους 'Ηπ.
(Πάργ.) Τὰ γλαρώνια ὅταν εἶναι μιτσά, εἶναι σκοινέλικα
(= φαιοῦ χρώματος). 3) Τὸ πτηνὸν Δρεπανίς ἢ χελιδ-
νόμορφος (Sterna hirundo) τῆς οἰκογ. τῶν Λαριδῶν
(Laridae), «ὁ καταρράκτης» τοῦ 'Αριστοτ., Ζ. ἱστορ.
9, 12 (615α 28) ἐνιαχ.: "Ἄμα βουτούνε τὰ γλαρούνια, εἴ-
ναι σίγουρο πὼς ἔχει μαρίδα ἢ θάλασσα 'Ερεικ. Συνών.
ἀ γ ρ ι ο γ λ α ρ ὠ ν ι, μ α ρ τ ῖ ν ι. 4) Τὸ πτηνὸν 'Αλκυὼν
ἢ δασεῖα (Alcedo ispida), τῆς οἰκογ. τῶν 'Αλκυονιδῶν
(Alcedinidae) ἐνιαχ. Συνών. ἀ ν α κ λ ῖ δ α, β α σ ι λ ἄ κ η ς,
β α σ ι λ ἄ κ ι, β α σ ι λ ἄ κ ι κ ο, β α σ ι λ ἄ κ ο ς, β α
σ ῖ λ ι, β α σ ι λ ι κ ἄ δ ι, β α σ ι λ ο π ο ὑ λ λ ι, γ ι α λ ἄ
τ σ ι, γ ι α λ ο π ο ὑ λ λ ι, θ α λ α σ σ ο π ἑ ρ δ ι κ α, θ α
λ α σ σ ο π ο ὑ λ λ ι, θ α λ α σ σ ο χ α ρ α χ τ ῖ δ α, μ α ρ
τ ῖ ν ι, μ π ι ρ μ π ῖ λ ι τ ῆ ς θ ἄ λ α σ σ α ς, π α σ ι δ ὀ
ν α, σ α ρ δ ε λ ο φ ἄ γ ο ς, τ σ ι μ π ο λ ὄ γ ο ς, ψ α ρ ο
κ λ ῖ δ α, ψ α ρ ο κ ι ο υ κ ι ο υ ρ ἑ λ α, ψ α ρ ο λ ὄ γ ι,
ψ α ρ ο φ ἄ γ ο ς. 5) Μεταφ., ὁ ἀδηφάγος, ὁ λαίμαργος Θήρ.
Πελοπν. (Γαργαλ. Παιδεμέν. κ.ά.): 'Ἀνοίγει ἓνα ἔρμο στόμα
καὶ καταπίνει τὶς μπουκιές τὸ γλαρούνη Γαργαλ. Τὰ κατέβα-
ζε ἀμάσητα τὰ βουρνέλια μὲ τὰ κουκκούτσια τὸ γλαρούνη
Παιδεμέν. Γλαρώνι παιδί Θήρ.

γλαρώνω (I) πολλαχ. γλαρώνον πολλαχ. βόρ. ιδιῶμ.
γλαρώ-νω Κῶς (Καρδάμ. κ.ά.)
'Εκ τοῦ οὐσ. γ λ ἄ ρ α.

Α) 'Αμτβ. 1) 'Υγραίνομαι, καθίσταμαι ἐφυγρος Εὐβ.
(Καλύβ.): 'Ο τόπος εἶναι γλαρωμένος. β) Λόγω ὑγρασίας
καθίσταμαι μαλακὸς Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν. Κολάκ.):
Γλάρουσ' τοῦ σ'τάρ' κι δὲν κόβιτ' Κολάκ. γ) Λόγω ὑγρασίας
σῆπομαι Εὐβ. (Καλύβ.): "Ἄμα δὲ λακκιάσωμε τὸ γέννημα,

